

ת"פ 10973/03/16 - מדינת ישראל נגד נאסר נסאסרה

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 10973-03-16 מדינת ישראל נ' נסאסרה
בפני כבוד השופטת עינת אבמן-מולר

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

נאסר נסאסרה

הנאשם

הכרעת דין

בפתח הכרעת הדין אציין, כי החלטתי לזכות את הנאשם מעבירה של הפרעה לעובד הציבור ולהרשעו בעבירה של החזקת סכין.

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירה של החזקת אגרופן או סכין שלא למטרה כשרה לפי סעיף 186(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "**חוק העונשין**"), ועבירה של הפרעה לעובד הציבור לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין.

2. על פי עובדות כתב האישום, ביום 21.11.15 בסמוך לשעה 13:00, הגיע הנאשם למעבר מיתר במטרה לעבור מתחומי האזור אל ישראל. במהלך הבידוק הביטחוני שעבר, שער המגנומטר התריע והנאשם טען כי היה זה בשל החגורה שהיתה על גופו. בבדיקה נוספת שנערכה לפריט לבוש אותו החזיק הנאשם, באמצעות מכונת שיקוף, התגלתה סכין מתקבעת בבגדי הנאשם, שלא הוכח כי היא למטרה כשרה. בנוסף, במהלך בדיקתו ועל אף שהבודקת הביטחונית שאלה את הנאשם לגבי הסכין וסיבת החזקתה, הסתיר הנאשם את דבר החזקת הסכין עד שלבסוף אמר, ובכך הפריע לבודקת במהלך עבודתה הציבורית שלא כדין.

3. תשובתו של הנאשם לאישום ניתנה ביום 2.2.17. הנאשם אישר כי אכן החזיק בסכין, אולם טען כי החזיקה לצורך עבודתו. הנאשם טען, כי הוא מפעיל של ציוד כבד והסכין משמשת אותו בעבודתו לחיתוך חבלים. לטענתו, הוא נמנע מלהציג את הסכין בהזדמנות הראשונה בשל המצב הביטחוני המתוח באותה עת. ביום 28.11.17, חזר הנאשם על כפירתו בפני בית המשפט, ועל גרסתו כי הסכין משמשת אותו בעבודתו לחיתוך חבלים.

4. מטעם המאשימה העידו השוטרים שי בבק ותמיר מרעי וכן הבודקת הביטחונית דאז בר ציפי איידלמן. כן הוגשו הסכין שנתפסה (מ/1), הודעת הנאשם במשטרה (מ/2) וצילום הסכין (מ/3). מטעם ההגנה העיד הנאשם.

החזקת סכין

5. סעיף 186(א) קובע כי **"המחזיק אגרופן או סכין מחוץ לתחום ביתו או חצריו ולא הוכיח כי החזיקם למטרה כשרה, דינו - מאסר חמש שנים"**. עבירה זו מצויה בפרק בחוק העונשין העוסק ב"פגיעות בסדרי המשטר והחברה", בסימן ט' שבו, המפרט את העבירות שהן בגדר "בריונות ותקלות לציבור". כפי שהוסבר בפסיקה לא אחת, האיסור הפלילי נועד לסייע במיגור התופעה השלילית שהביאה עמה "תרבות הסכינאות", להתמודד עם תופעת ריבוי הסכינים ולהקטין את הסיכוי לשליפתה של סכין מכיסיו של בעליה לצורך שימוש פסול ופוגעני בה: **"גם אם החזקת הסכין כשלעצמה אין בה כדי ליצור פוטנציאל לתגרה אלימה, משעה שפוטנציאל שכזה התעורר, נוכחותה של הסכין בזירת האירוע עשויה לתרום להתלקחות הרוחות ולהשתלהבות מצד האוחז בסכין. אכן, החזקת הסכין במקום בו קיים פוטנציאל לאלימות מעצימה את ההסתברות להתפרצות האלימות"** ((רע"פ 7484/08 פלוני נ' מ"י (22.12.09); להלן - עניין פלוני)).

6. הנאשם לא חלק על כך שהחזיק על גופו סכין בעת שהגיע למעבר מיתר, אך טען כי אינו זוכר אם הסכין שהוצגה לו בחקירתו בבית המשפט (מ/1) היא הסכין שהחזיק באותה עת, ובסיכומיו נטען כי לא הוכח שהסכין שהועברה לחוקר רס"ר תמיר מרעי (להלן: **"תמיר"**) היא אותה סכין שנתפסה על ידי הבודקת ציפי איידלמן (להלן: **"ציפי"**).

מן העדויות עולה כי לאחר מציאת הסכין על ידי הבודקת ציפי, הוזמן למקום שוטר סיור רס"מ שי בבק (להלן: **"שי"**). שי העיד כי קיבל את הסכין **"מהבודקת הביטחונית במעבר מיתר"** (עמ' 8, שו' 9). ציפי, הבודקת הביטחונית, העידה כי לאחר תפיסתה העבירה את הסכין לחדר פנימי, להמשך טיפולו של ראש המשמרת, והמשיכה בעבודתה. אף שהעידה כי אינה זוכרת למי העבירה את הסכין או אם העבירה אותה לידי שי, כדבריו, הבהירה ציפי כי הסכין הוכנסה לחדר פנימי והיתה שם בהשגחה ו**"מה שבטוח בתוך המעבר אין שום סכין חוץ מסכין זו"** (עמ' 13 שו' 12). מכל מקום, ציפי זיהתה בחקירתה את הסכין (מ/1) כסכין שנתפסה באותו אירוע (עמ' 11 שו' 32 - עמ' 12 שו' 1). שי העיד כי העביר את הסכין שקיבל לידיו במעבר לידי תמיר, החוקר בתחנת חברון. תמיר העיד כי קיבל את הסכין, צילם אותה וצרף צילום לתיק החקירה (מ/3). תמיר חקר את הנאשם, ובמסגרת חקירתו הציג לו את הסכין שבנדון. הנאשם נשאל בחקירתו במשטרה אם זו הסכין אותה החזיק, ואישר כי זו אמנם הסכין (מ/2 שו' 7-9). לעומת זאת, בחקירתו בבית המשפט נמנע הנאשם מלאשר כי הסכין שהוצגה לו (מ/1) היא אמנם הסכין שנתפסה באירוע. הנאשם טען כי אינו זוכר אם זו הסכין ואף הכחיש כי הסכין הוצגה לו במהלך חקירתו במשטרה, דבר הסותר מפורשות את הרישום במסגרת הודעתו במשטרה. הנאשם טען כי במשטרה הוצגה לו הסכין **"ממרחק מסוים"**, רק בסיום החקירה לאחר שנלקחו ממנו טביעות אצבע, כאשר לדבריו **"זה לא היה בתחנה"**, ואף הוסיף וטען כי החוקר שאל אותו אם הוא רוצה את הסכין בחזרה או לא (עמ' 28 שו' 1-20). תשובותיו של הנאשם בנקודה זו היו דחוקות ולא הותירו רושם מהימן. ניכר היה כי הנאשם מנסה להרחיק עצמו מן הסכין, אף שלא חלק על עצם החזקת סכין כדוגמת זו בעת שהגיע למעבר, ובמשטרה אף אישר שזו הסכין. אין בידי לקבל את גירסת הנאשם בנקודה זו, ועל רקע מכלול הראיות

שפורטו לעיל יש לקבוע כי הסכין שהוגשה כמוצג מ/1 היא הסכין אותה החזיק הנאשם במועד הרלוונטי לאישום. יצוין, כי הסכין בה מדובר היא סכין מתקבעת בצבע שחור, באורך 25 ס"מ, עם להב חלקה (לא משוננת) שאורכה 11 ס"מ.

7. מכאן, שהוכח כי הנאשם החזיק "סכין", כהגדרת מונח זה בחוק, מחוץ לביתו או חצרו. במצב דברים זה עובר הנטל אל הנאשם להוכיח כי החזיק בסכין "למטרה כשרה", ועליו להוכיח טענתו זו במידה של מאזן ההסתברויות, דהיינו עליו להוכיח כי הגרסה לפיה הסכין הוחזקה לשם מטרה כשרה היא גרסה עדיפה (עניין פלוני הנ"ל).

8. השאלה מהי "מטרה כשרה" תוכרע בכל מקרה על פי נסיבותיו, ובכלל זה המקום והזמן. מטרה כשרה יכולה להיות, בין היתר, לצורך שימוש במקצוע, במלאכה, בעסק או לצרכי הבית (השווה סעיף 185 לחוק העונשין), אך נקבע גם כי תיתכן מטרה כשרה להחזקת סכין בזמן ובמקום מסוים ואילו אותה מטרה תהיה בלתי כשרה בזמן ובמקום אחר (ע"פ 6028/99 פלוני נ' מ"י (פורסם במאגרים)).

9. בענייננו, כאשר נשאל הנאשם בחקירתו במשטרה מדוע החזיק בסכין, השיב **"אני עובד איתה, חותך חבלים וכו'"** (מ/2, שו' 13). גם בתשובתו לאישום מיום 2.2.17 טען הנאשם כי הסכין משמשת אותו **"לחיתוך חבלים וכו'"**, ובתשובתו מיום 28.11.17 חזר על הדברים ואמר כי **"הסכין משמשת אותו לעבודתו לצורך חיתוך חבלים"**. בעדותו טען הנאשם כי הוא **"עובד בעבודות עפר וטרקטורים וציוד כבד"** והוא משתמש בסכין לתיקון פנצ'ר בגלגל הטרקטור: **"יש ידית בגלגל שיש חור שאני צריך להכניס חבל דווקא לגלגלים כדי לתקן אותם ואז אני חותך עם הסכין"**, ובנוסף טען כי הוא **"קושר דברים עם חבלים ואז אני צריך סכין כדי לחתוך. יש תקלות שאני צריך לקלף צינורות עם הסכין"** (עמ' 25 שו' 16-7). הנה כי כן, על פי טענת הנאשם, הסכין שימשה אותו לצרכי עבודתו, בעיקר לצורך חיתוך חבלים.

10. הנאשם לא תמך טענתו לעניין עיסוקו בכלל, ועיסוקו במועד הרלבנטי בפרט, בראיה כלשהי מלבד עדותו שלו. יתר על כן, הנאשם לא הביא ראיה שמלמדת על כך שהסכין בה החזיק אכן משמשת אותו בעבודתו הנטענת כמפעיל טרקטור (כפי שאמר במשטרה) או כבעל עסק לטרקטורים (כפי שאמר בבית המשפט). טענתו לעניין השימושים שהוא עושה בסכין נטענה על ידו באופן כללי וערטילאי, מבלי שאף הוסבר באופן מלא אופי עבודתו וצרכי העבודה. הנאשם לא הבהיר במידה מספקת מדוע עבודתו כרוכה בחיתוך חבלים ומהם אותם "דברים" שהוא קושר עם חבלים, מהן התקלות בגין הוא צריך "לקלף צינורות" ובאיזה צינורות מדובר. גם אם בחקירתו הקצרה במשטרה לא עלו הדברים בפירוט, הרי שבבית המשפט ניתנה לנאשם האפשרות לפרוש את כל טענותיו בעניין זה, אך הנאשם בחר לטעון באופן ערטילאי וללא תימוכין, שהותיר בחלל האוויר תהיות ושאלות לא פתורות בנוגע לצורך בשימוש בסכין (בפרט סכין מהסוג המדובר) בעבודתו.

11. יתר על כן, גם אם היתה מתקבלת טענתו של הנאשם לפיה הוא נזקק לסכין לצורך חיתוך חבלים וצינורות בעבודתו על הטרקטור, הרי שלא הובא כל הסבר מדוע נשא באותו יום את הסכין עמו, על גופו, שלא במקום עבודתו. בעניין זה טען הנאשם לראשונה בעדותו בבית המשפט (בחקירתו הראשית) כי בדרך כלל הסכין נמצאת בטרקטור אך ביום האירוע שכח את הסכין עליו בשל לחץ בעבודה: **"באותו יום היה לחץ, מלא עבודה והייתי בא במהירות, לא שמתי לב שהסכין עלי ושכחתי אותה עלי, בגלל**

הלחץ (עמ' 25 שו' 24-25). דברים אלה לא נטענו כלל בעת חקירתו במשטרה. ההיפך, בהודעתו במשטרה אמר הנאשם כי כאשר הגיע למחסום ברכבו ביקשו ממנו להיבדק, הוא ירד בידועו שהסכין עליו: **"ירדתי מהרכב לבדיקה והיה איתי סכין בג'קט"** (מ/2, שו' 2-3) ובהמשך כאשר נשאל מדוע לא אמר לבודקת שיש עליו סכין, השיב: **"ברור שלא אמרתי בהתחלה שיש לי סכין ותקחו אותה..."** (מ/2, שו' 19). מדברי הנאשם בחקירתו במשטרה ניתן היה להבין כי ידע שהסכין נמצאת עליו ולדבריו סבר שהדבר חוקי (מ/2, שו' 33). יתר על כן, בחקירתו הנגדית, כאשר נשאל הנאשם האם ידע שהסכין נמצאת עליו כאשר ניגש לבדיקה במעבר, השיב בתחילה: **"כמובן"** (עמ' 28 שו' 27-28), ורק בהמשך הדברים חזר לטעון כי כאשר יצא מהטרקטור שכח את הסכין עליו והוסיף כי נזכר רק כאשר שער המגנומטר צפצף (עמ' 29 שו' 8-9; עמ' 30 שו' 4-8). לא ניתן מפי הנאשם הסבר מדוע כבש טענתו לפיה שכח את הסכין בבגדו באותו יום והעלה אותה לראשונה בעדותו בבית המשפט. בכך יש כדי לפגום באמינותה של הטענה, וכאשר לכך מתווסף חוסר העקביות בגירסה, הדבר מפחית עוד ממשקלה.

12. בכלל, מפי הנאשם לא נשמעה בשום שלב גירסה סדורה ומפורטת המסבירה את הימצאות הסכין באותו יום על גופו, וגרסתו המתפתחת בנוגע למעשיו באותו יום הקשתה על מתן אמון בדבריו.

כך, בחקירתו במשטרה אמר הנאשם כי היה בדהריה קודם להגעתו למחסום: **"אני רוצה להגיד לך שאני הייתי בדאהריה, ולאחר שהג[עתי] למחסום ברכב שלי ביקשו ממני להיבדק..."** (מ/2, שו' 2). בחקירתו הראשית בבית המשפט הנאשם כלל לא התייחס לקורותיו באותו יום קודם להגעתו למחסום, מלבד טענתו כי באותו יום היה לחץ בעבודה ולכן שכח את הסכין עליו. רק בחקירתו הנגדית, ובתשובה לשאלות שנשאל, פרש הנאשם את גירסתו טיפין טיפין. הנאשם טען כי בזמן האירוע עבד בבית שמש ובמוצא, שם היה לו טרקטור אחד, וטרקטור נוסף היה בים המלח (עמ' 26 שו' 15-17). בהמשך חקירתו, ובמענה לשאלה מדוע מיהר באותו יום, טען כי היה בדרכו ממוצא לים המלח (עמ' 31 שו' 20-30), וכאשר נשאל מדוע נסע ממוצא לים המלח דרך מעבר מיתר, טען בתשובה כי התכוון ללכת קודם לביתו בכסיפה **"לקחת חלקים מהטרקטורים שלי ולהמשיך לתיקון בעבודה שלי בים המלח, לטרקטור השלישי"** (עמ' 32 שו' 1-2). בהמשך דבריו, לאחר שנתבקש להבהיר מנין הגיע ולכן פניו היו מועדות, טען כי היה בבוקר במוצא, משם נסע לדהריה, מדהריה למחסום בדרך לביתו ומשם תכנן לנסוע לים המלח (עמ' 32 שו' 8, 18-19). הנאשם לא הסביר בשום שלב מה עשה בדהריה באמצע יום עבודה כאשר הוא ממחר לטענתו לתקן טרקטור אחר בים המלח, וכאשר נשאל מדוע לא לקח עמו כלי עבודה נוספים לתיקון הטרקטור, השיב כי היו לו כלים נוספים בבגאז' (עמ' 32 שו' 22-26), טענה שאף היא לא עלתה קודם לכן ולא נמצא לה כל ביטוי בהודעתו במשטרה. לסיכום נקודה זו - טענתו של הנאשם הגורסת כי היה למעשה באמצע יום עבודה, בדרכו לביתו ומשם לתיקון טרקטור אחר שלו שהיה בים המלח, היא טענה כבושה שעלתה רק בחקירתו הנגדית ולאחר שאלות רבות שנשאל, מבלי שניתן לכך הסבר מניח את הדעת, ובהתאם לכך קשה ליתן לדברים משקל רב, בפרט כאשר אלה לא נתמכו בראיה חיצונית כלשהי.

13. עדותו של הנאשם נמצאה לא עקבית ועוררה תהיות בנקודות נוספות. כך למשל, כאשר הנאשם נשאל מדוע כאשר הוציא מהכיסים את הטלפון, הסיגריות ויתר הדברים, לא הוציא גם את הסכין, השיב כי הסכין היתה על חגורת מכנסיו (עמ' 29 שו' 10-9) ושב וטען כי הסכין לא היתה בתוך הג'קט (עמ' 29 שו' 21), אך כאשר נשאל כיצד דברים אלה מתיישבים עם דבריו במשטרה לפיהם כשירד מהרכב לבדיקה היתה איתו **"סכין בג'קט"** (מ/2, שו' 3) השיב: **"כן. ג'קט, חגורה, זה אותו דבר. לא הסתרתי"**

אותה או משהו כזה (עמ' 29, שו' 24). גם כאשר נשאל הנאשם באשר לפרק הזמן בו היתה הסכין ברשותו, השיב בחקירתו במשטרה: **"יש לי אותה מזמן, לא זוכר מתי"** (מ/2, שו' 11), אך כאשר נשאל בחקירתו בבית המשפט אם הסכין היתה אצלו הרבה זמן ונתבקש להבהיר כיצד סכין שהיתה ברשותו זמן רב ושימשה אותו לעבודתו נראית חדשה, התחמק ממתן תשובות ברורות וטען כי אינו יודע אם הסכין המוצגת לו היא הסכין שלו או לא (עמ' 31, שו' 9-19).

14. הנה כי כן, גירסתו של הנאשם בנוגע למטרת החזקת הסכין הובאה באופן כללי וסתמי והתפתחה בהתאם לשאלות אותן נשאל בחקירתו הנגדית. הגירסה נמצאה לא עקבית ולא בהירה דיה, והרושם הכללי שנותר עם תום עדותו היה שרוב הנסתר על הגלוי בכל הנוגע לנסיבות ומטרת החזקת הסכין.

15. לסיכום - הוכח במקרה זה כי הנאשם נשא על גופו סכין בעת שהגיע לבדיקה הביטחונית במעבר מיתר. שוכנעתי כי הנאשם היה מודע להימצאות הסכין על גופו באותה עת ואין בידי לקבל את טענתו כי שכח את הסכין עליו במהלך יום העבודה. לא עלה בידי הנאשם להרים את הנטל ולהוכיח כי הוא נדרש לעשות שימוש בסכין כחלק ממקצועו ומלאכתו וכי החזיקה למטרה כשרה במקום ובזמן הנתונים. לפיכך, יש לקבוע כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את התקיימת יסודות העבירה מעבר לספק סביר, ואילו הנאשם לא הוכיח במידה הנדרשת כי החזקת הסכין היתה למטרה כשרה.

הפרעה לשוטרי במילוי תפקידו

16. המאשימה ביקשה בנוסף להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף 288א(1) לחוק העונשין, הפרעה לעובד הציבור. בסיכומי המאשימה נטען כי הנאשם הפריע לעובד הציבור בכך שניסה לעבור בשער המגנומטר כשהסכין עליו, ולאחר מכן, כאשר הוריד את הג'קט ושם אותו במיכל הפלסטיק שעובר במכונת השיקוף, לא אמר בתחילה שיש סכין בין יתר חפציו, ואמר זאת רק כאשר נשאל פעם נוספת.

17. בעניין זה העידה ציפי כי בתחילה הנאשם עבר בשער המגנומטר והשער צפצף. הנאשם טען כי החגורה צפצפה והוא נתבקש לפיכך להוריד אותה. הנאשם חזר אחורה והוריד את החגורה והג'קט (לטענתה, את הג'קט הוריד הנאשם ביוזמתו מבלי שאמרה לו), ושם את הדברים במיכל הפלסטיק שעובר במכונת השיקוף. ציפי העידה כי כאשר חפציו של הנאשם עברו במכונת השיקוף, שאלה את הנאשם מה יש שם והנאשם פרט את כל הדברים ששם במיכל הפלסטיק מלבד הסכין. כאשר שאלה אותו אותה שאלה פעם נוספת, מנה את כל הדברים כולל הסכין.

18. הנאשם טען כי לאחר ששער המגנומטר צפצף הניח את כל חפציו, לרבות הג'קט, במיכל הפלסטיק כדי להעבירו שיקוף. כאשר נשאל מדוע לא אמר לבודקת שיש עליו סכין בעת שהניח את חפציו במיכל הפלסטיק, השיב כי לא הבין את הבודקת ובהמשך הכחיש כי לשאלת הבודקת מנה את כל חפציו אך השמיט את הסכין וטען כי פרט בפני הבודקת את כל החפצים שהניח במיכל הפלסטיק, לרבות הסכין.

19. למעשה, הפער בין הגרסאות הוא מינורי. אין חולק כי הנאשם עבר בשער המגנומטר והוחזר אחורה לאחר שהיתה התרעה. הנאשם נתבקש להוריד את החגורה, הסיר מיוזמתו גם את הג'קט והניח אותו עם יתר חפציו במיכל הפלסטיק. הבודקת הבחינה בשיקוף בסכין ושאלה את הנאשם מה רואים

במכונת השיקוף. הנאשם בתשובה מנה את הפריטים. המחלוקת בין הצדדים היא האם הנאשם אמר לבודקת כי יש סכין בין חפציו כאשר שאלה אותו בפעם הראשונה או רק לאחר ששאלה אותו פעם נוספת. ככלל (וגם על רקע כל האמור לעיל לעניין גירסת הנאשם), יש להעדיף את גירסתה של הבודקת, שהיתה עקבית וסדורה, על פני גירסתו של הנאשם. אין להניח כי הנאשם לא הבין את שאלתה של הבודקת, שכן השיב לשאלתה ומנה את כל הפריטים שהניח במיכל הפלסטיק, למעט הסכין. יחד עם זאת, איני רואה צורך להאריך בדברים אלה, שכן גם לגירסתה של הבודקת לא מצאתי כי יש בהתנהגותו של הנאשם כדי לבוא בגדר העבירה של הפרעה לעובד הציבור, כפי שיפורט להלן.

20. סעיף 288א(1) לחוק העונשין קובע מאסר של שנה למי ש"מפריע ביוזעין לעובד

הציבור או למי שהוסמך למלא תפקיד של עובד הציבור במילוי תפקידו על פי דין". המונח "מפריע" על פי משמעותו הלשונית, כוונתו "מבטל (מ-), משבית, מונע מלעשות". מטרתו של הסעיף להגן על עובד הציבור "במילוי תפקידו על פי דין", אך לא כל מעשה שיש בו הפרעה כלשהי ייחשב כ"הפרעה" כמשמעותה בחוק. כך לדוגמה, בעניין בו סרב נאשם להתיר למפקח להיכנס לחלקתו והמפקח לא הגיב במעשה למימוש סמכות הכניסה, לא נמצא ב"סירוב" משום "הפרעה" (ר' י' קדמי **על הדין בפלילים - חוק העונשין** (חלק רביעי, 2006), בעמ' 1724 וה"ש 58). בדומה, צוין בפסיקה כי סירובו של נחקר לחתום על הודעה שמסר במשטרה אינו יכול לבוא בגדר "הפרעה" במשמעותה בחוק (ת"פ 7021/08 מ"י נ' **רכאב** (פורסם במאגרים), בפסקה 104). לעומת זאת, חשוד שעוכב לחקירה במשטרה ובמהלך העיכוב שיקר והזדהה בשם בדוי וכן מסר פרטים שקריים, הורשע בעבירה מקבילה של הפרעה לשוטר בשעת מילוי תפקידו (ת"פ 356/09 מ"י נ' **ויספיש** (פורסם במאגרים), בפסקה 30).

21. בענייננו, דעתי היא כי במצב דברים בו הנאשם לא ציין בפני הבודקת דבר קיומה של

הסכין כאשר זו שאלה אותו מה רואים במכונת השיקוף, וחשף פרט זה רק כאשר נשאל אותה שאלה פעם נוספת מיד לאחר מכן, אין לראות בכך משום "הפרעה" לעובד הציבור כמשמעותה בסעיף החוק הנ"ל. אין מחלוקת כי הנאשם לא אמר דבר שקר ולא עשה כל מעשה אחר שיש בו להפריע לעבודת הבודקת. הנאשם הסיר מיוזמתו את הג'קט (שבכיסו היתה הסכין) על מנת להעבירו במכונת השיקוף, ואף שנמנע מלציין דבר קיומה של הסכין מיד בתחילה, הזכיר מפורשות קיומה של הסכין כאשר הבודקת חזרה על שאלתה מיד לאחר שאלתה הראשונה. לכך יש להוסיף, כי בנסיבות בהן שאלת הבודקת עשויה היתה להעמיד את הנאשם בסכנת הפללה עצמית, הרי שהימנעותו מלהשיב על השאלה, היא כשלעצמה, איננה יכולה להיחשב כ"הפרעה" לעובד הציבור במילוי תפקידו.

סיכום

22. נוכח כל האמור, אני מרשיעה את הנאשם בעבירה של החזקת סכין ומזכה אותו מעבירה של הפרעה לעובד הציבור.

המוצג מ/1 הושב למאשימה, למשמורת.

ניתנה היום, י"ז כסלו תשע"ט, 25 נובמבר 2018, במעמד הצדדים

עמוד 6